Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

Per JosemiE el dl., 24/05/2021 - 00:00

Dt 4,32-34.39-40
Rm 8,14-17
Mt 28,16-20

Ens encanta –ho necessitem!- conèixer, definir, posar noms, imaginar...controlar... tot el que ens afecta i ens envolta. I juguem, molts cops, a posar paraules, noms, conceptes... –estranys, alguns- a allò que se'ns escapa.

Avui ens trobem amb una d'aquestes realitats que ens desborden: Déu mateix. Com és? Com funciona, Déu? I ens agafa el vertigen. Li posem el nom de "La santíssima Trinitat", seguim sense entendre res, però ja podem dipositar-la en alguna estanteria imaginaria. Imaginant que ja la tenim classificada.

Avui ens trobem ben de cara amb el misteri de Déu. I la única cosa que podem fer amb aquest misteri és acollir-lo. Entregar-nos a ell. Acaronar-lo. Sentir-lo. Lluny d'entendre'l i explicar-lo.

La mateixa festivitat, és diferent. Sovint, les nostres celebracions litúrgiques –normalment!- ho són de fets. Esdeveniments. Accions de la nostra història de salvació. Venim, darrerament de celebrar Pasqua, Ascensió, Pentecosta. Aquesta d'avui no és de cap acció. Més aviat, és tota aquesta història de salvació la que ens permet entreveure la veritat de Déu. L'esdeveniment "Déu".

Una manera d'entendre la celebració d'avui, podria ser pensar-la com la "festa de la trobada". La trobada de Déu i la Humanitat. La festa en que la Humanitat ens trobem amb el Pare, revelat pel Fill, a la llum de l'Esperit. Ens trobem que Déu es Pare, Fill i Esperit.

I, amb tota modèstia, m'afanyo a reconèixer que ni tan sols a base de repetir-ho, encara que sigui de diferents maneres, ens entrarà al cap. La festa del misteri de Déu.

Un misteri que ens parla de tres coses: Confiança, quotidianitat, comunitat.

1.- Confiar.

De fet, per viure, cal una gran dosi de fe. Fins i tot abans que una fe "religiosa". Una gran confiança bàsica. Confiança en què hi ha demà. Hi ha futur. L'esforç té sentit. Mereix la pena treballar i aportar. I els cristians descobrim que la vida sencera està a les mans de Déu. La vida ens condueix a Ell. Tot i que ens costa de veure-ho, molt sovint. Tot i que les evidències i moltes constatacions...no ens diguin, precisament, això.

Avui escoltem de Jesús allò que pot fonamentar fortament la nostra confiança:...i jo estic amb vosaltres, cada dia... fins al final.

No estem orfes. No estem deixats de la mà de Déu. No estem sols. No anem a la deriva ni som nàufrags... d'un naufragi de segles. La Humanitat no és cap experiment gafat.

Agafats de la mà. I amb una gran confiança. Hi ha algú a qui dirigir-nos. Algú a qui agafar-nos. Tenim un Déu, pare i mare. Que ens estima amb bogeria. Que per nosaltres ha fet aquest món, i l'ha posat a les nostres mans. No sabem gaire com manegar-nos. I, sovint l'esgarrem. Cert. Però podem viure en una gran confiança. La confiança que ens dóna el Pare. Saber-nos estimats per Ell, tot veient senyals del seu amor per nosaltres.

2.- Galilea.

Anem a Galilea. Reconciliem-nos amb la quotidianitat. Amb la vida diària. Tornem a caminar. Pas a pas. Dia a dia. Acollim el que ens porta la vida. La vida normal és així... de "normal". Amb molts de dies grisos i amb poc relleu. I, precisament, en les coses i situacions ordinàries, allà arrela i neix el que és extraordinari. Sense sorolls ni escarafalls. Sòbriament.

Tornem a Galilea. Al camí del cada dia. Caminant amb Jesús. Habitat. Ple de presència. La quotidianitat feta revelació. I virtut. I possibilitat. A aquest món ha vingut Jesús. S'ha fet un de més. I camina per Galilea. Amb molta discreció.

3.- Comunitat.

Ai, la tendència, tan viva i actual d'aïllar-nos. Individualisme. Pors. Millor sol i a casa... Tot se'ns enganxa! La celebració d'avui ens parla de família. Comunitat. Amistat. Comunió i comunicació. Déu és família. És familiar. No és un solitari fantasma que deambula, amunt i avall de l'Univers, sol i sense ombra. Jesús ens mostra que Déu és comunitat. Entrega. Sortir de sí mateix. Amor. Amor posat en marxa. Actual i actuat. (Que potser podria no ser-ho?)

I, fent un esforç de memòria, ens ve allò de que som “imatge i semblança” d’Ell. La nostra humanitat està cridada a viure així. Tal com Ell viu i és. Estem cridats, cadascú, a viure així. És l’Esperit qui ens mou. El misteri de Déu embolcalla la nostra vida. També el misteri de la nostra vida. Confiadament. Perquè és un misteri d’amor.

ETIQUETES

MISTERI CONFIANÇA QUOTIDIANITAT COMUNITAT D'AMOR